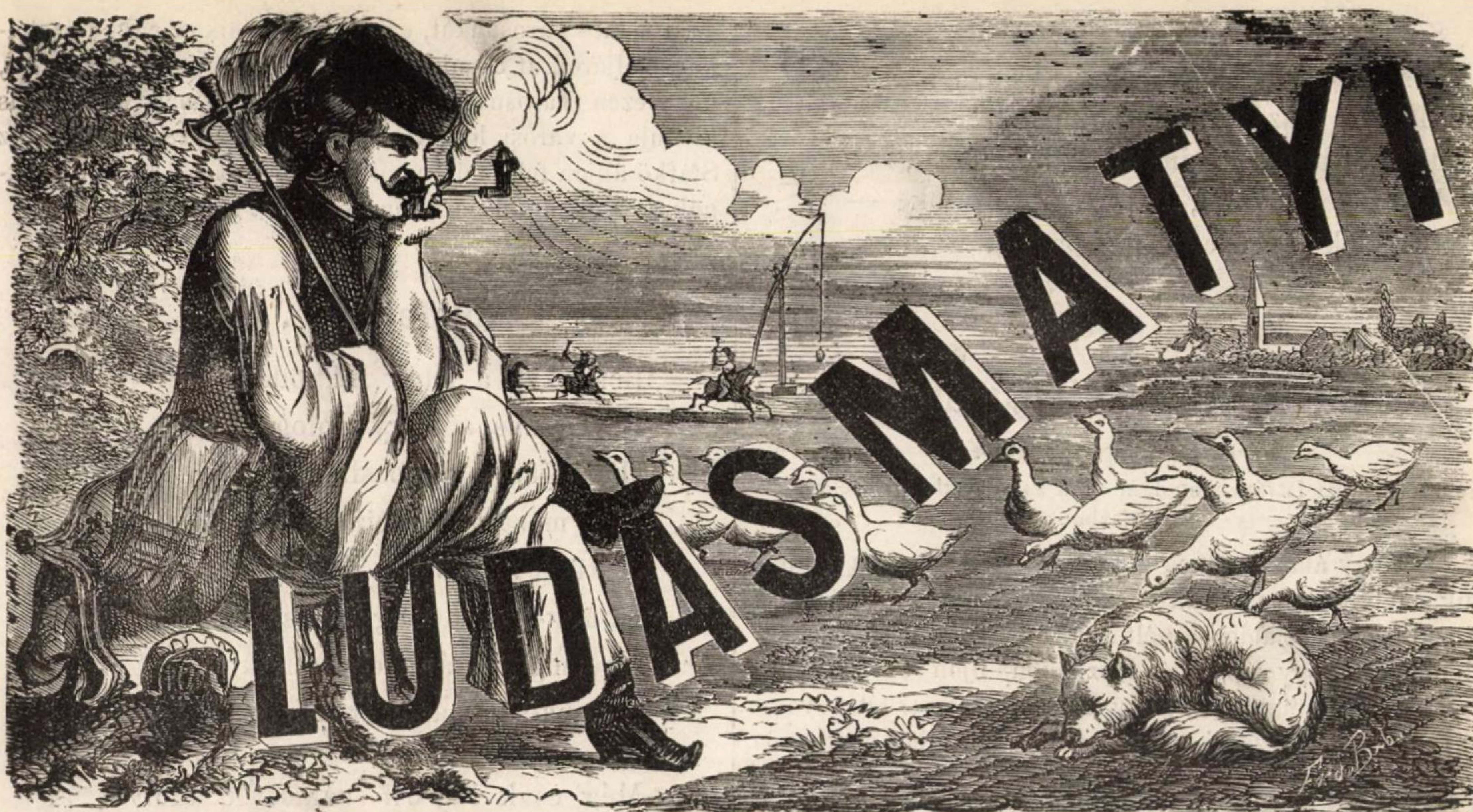

V. ÉVFOLYAM
Megjelenik
minden vasárnap
Ára 3 hóra 1 ft. 50 kr.

Az előfizetési pénz a
KIADÓ-HIVATALBA
városháztér 6. sz.
alá küldendő.

Pest, jul. 30-án
1871.
31. szám.

GYŰJTŐKNEK
öt előfizető után
tiszteletpéldány jár.
Egyes péld. ára helyben: 10 kr.

Szerkesztői iroda:
Városháztér 6. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat, mely Ludas Matyi-nak van szánva.

A mamelukok páratlan dicsősége.

Készen áll már a „hirhedt mestermű," —
Nagy nevetek ragyogó emléke,
A „népszabadságot" tönkre-tevő
Ausztria „álmadott egysége."
Méltó joggal követelhettek bért,
Világra szóló nagy munkátokért.

A negyedfél százados „kisérlet," —
Mi sok gond, — és még több vérbe került,
A lehetlent lehetővé tenni, —
Ime nektek mily könnyen sikerült?
Heiszter — Kob — Karaffa, — más kisérlők,
Hozzátok mérve mind semmit-érők.

„Bölcsek-köve"kint feltaláltátok
„A közösügynek csepükötelét," —
Mely a különböző népfajokat
Nem engedi hullani szerte szét;
Most már szépen össze vannak forrva,
Osztrák, magyar, cseh, lengyel és morva.

Hanem azért csak jól vigyázzatok
„A nagy — egységes Ausztriára," —
Ne hogy oly pórul járjatok ti is
Miként a „rákvivő czigány" jára,
Ki „levélben" vitte meg a rákot,
„S iszákjából a rák mind kimászott."

De a „kisérletet" folytassátok,
Tanuljatok vegytant — mekhanikát,
Hogy minél előbb készithessetek
„A fából is vasat — vaskarikát," —
Az lesz ujra egy remek találmány, —
Mit jól dijazand a „bécsi kormány":

Mert ez ismeretlen vegyelemből
Fog késziílni az a „bűvös fegyver" —
Mely magától mozog, — szúr, vág és öl,
Minden ellent összetör, és lever.
Akkor lesz még csak „nagy" Ausztria
Ki merne vele szembe állnia?

Sőt hiszem, — ha rég heverő eszetek
Meg megszoritjátok egy kicsit,
Mint e század „uj alkhimistái,“
Tengeriből — csináltok „körmöczit,“
És a sok kvótát, mit ránk róttatok: —
Bécsnek megfizetitek magatok.

Papirrágó.

Ludas Matyi eredeti okmánytára.

Felirat a királyhoz,

nemes Bisotka István honpolgár által szabad királyi Debreczen városából.

Hogy áldhassa meg a jóságos Isten, ha jóra döntődik, melyre nézve kivánja és óhajtja, hogy életüket és korállásukat feláldozni méltózzuk, tiszta valóságos küzdelmekért, hogy részére és részünkön álljon egy oly magyar állás és tüntődjön, hogy a tiszta magyar létet valóságos állásra hozza ki, melyre nézve felkérjük a hatóságot, hogy mi rendezzük magunkat felségednek szabályához, hogy ezen igazságos létkőrünknek és körlétezésének áll addig, hogy az Istennek nem tartozunk többé csak a jólét és szenvedési állásért, a jólétnek fenfékezési állásaért, kivánjuk, hogy legyen hiv oltalmazója állásunknak, hogy mi megtettük adókötelességeinket, melyre nézve felvagyunk hiva.

Minekutánna azon korállást megengedte, hogy jólétü egyének kitüntetésére álljon, hogy azon egyének tulajdon vágyából egy állomásnak birtokreményét létezését felállásba nem gyökerezvén fékezve van az irományi állás, mert megfékezik az embert korlátozásba, mint a jó állásba épült hajó, mely tengerre menő állást iparozott, szélvész és zivatarok közt a legjobb állást küzdötte ki, és az a hajó, melyet a szélvész ide s tova jelenlegi állásba hányatott, én hát jelenlegi állásból indulva ki azon tengerre és azon állás mint az tengerre vegyesülve és észemre toborzó felfordulási egyénbe mint e befolyási tenger mélységébe befordulva találtam szervezésére állásomnak, és azon vitorla és az egész szép egen tiporzás nélkül kiadja és kiemészti, hogy nem mindig igaz az a járom — jőnni fog egy déli szellő, mely a napot boritja a szellőbe, hogy a létemet és minden egyének létét a jóról a roszra forditja, e nélkül változnak minden érezeti életünknek homályát fedezheti egy oly komoly állásig életünk pályáját, vigságban tarthatjuk, hogy sötét fátyol borithatja a bucsuba.

Azon jóletszerü állást, akik a Magyarnak becsét fentartják, hogy életünket rendállásunkat, hogy a mindenség Istene segélje jogunkba, jólétet, adjon segedelmet, a magyar nemzet áljanak az egész népség állásába, mint katonáknak actió alatt való fizetésére mi hiven tesszük csak felséged legyen körállásunknak igaz és hiv, ami tiszta és valóságos állásunkat fékezhesse és mutassa fel, melyre nézve is én kivánom; hogy az Isten tartsa meg ezen nemes városunkat, ennek egyházaikat, egyháztartóikat, előljáróikat és minden jóakaróikat és virágoztassa, hogy ezen városnak legyen jóakarója, melyre nézve is kivánja a városi hatóság alattvalóik részekre egy igaz Stáfkő álljon fel, mely minden nemes város részére azoknak az előkelő állására biborkoszorut tüzzön fel!

Befejezve . . .

Befejezve a nagy müködés,
Bevégezve a nagy dolog,
Meghájazva a kocsikerék
Már most aztán bizton forog!
Jöttünk-mentünk az is száz forint, —
Ettünk-ittunk meg az is száz, —
Az meg osztán kétségen kivül
Summa-summárum háromszáz!

Még csak ilyen számot se adott
Kuhn uram a ház elébe,
Még is a sok ménkü millió
Suttyanik be a zsebébe!
Mind a magyar, mind az osztrák fél
Gyöngyen rá mondá az áment,
Szóval az egész komédia
Mint a parancsolat ugy ment!

Kezdetben volt differentzia,
Ugy látszott lesz meghasonlás,
S uramfia! mily nagyszerüen
Történt a megállapodás?
H'jába! Menyus ur csak nagy zseni!
Ha a két fél nem úgy adja . . .
Mint ők kivánják, — kapja magát,
Megeteti, — megitatja!!!

S nem kerül közös szavazásra
A sor, — s eleje van véve
A minta-mű leomlásának,
S a pénz! . . . az zsebre lesz téve!
Lesz-e reform a hadseregnél?
— Melyet az alkalom kinál, —
Lesz-e más a külügyi téren
Bájszt ur pajáczaságinál?!

Nagy neveletlenség volna az
Ilyes-valamit kérdeni,
Jól is tudja mindenik fél, hogy
Kinek-kinek mit kell tenni?
Pár gyenge interpellátzió...
Reá még gyengébb felelet,
És?... ezt tudomásul kell venni
Igy van adva a rendelet!

Lloyd subventio, — bródi erdő, —
Magyartengerpart kérése!
Halt's Maul! az ilyenek felől
Más a bécsi-burg végzése!
Ha egy-egy Wahrmann Móric-féle
Férfias hang emelkedik:
Kuhn urnak van ántidózisa,
Rá hijába fenekedik!

Bármit tegyen is javaslatba
Egyik vagy másik bizottság,
Geld her! ez a vég, — ennyiből áll
A dual-alkotmányosság.
És ez meg van, tudniillik a Geld
Sok keserves milliót tesz,
Kuhn ur felveszi, jól tudván hogy
Esztendőre megint igy lesz!

Ejnye! bizony majd elfeledem
Nyájasolvasóm! kérdeni...
Ugyan tudod-e miről szóllok?
Csak reá tudsz tán ismerni
A delegatzió fajára?!
Mely ismét nagy termést hozott!...
Kilenczvenhárom milliót!...hogy
Száradna ki az átkozott!!!

Nagy Bögös.

Izenet

Tök Jankó ő tolvajságának.

Azt mondod fráter, hogy a Péke verset nem ismerted, hiszen még a suszterinasok is azt danolták az utczán, mikor először megjelent, hát te akkor hogy ne ismerted volna, különben hazudtál te már ennél nagyobbat is, és loptál szembetünőbben is.

Thali Kálmán mk.
jobboldali labanczakadékos
s az illető vers szerzője.

Sziporkák.

Az arisztokrata tanár. R... iskola igazgatóhoz beállita 3 deák, kik közt és a tanár közt ilyen párbeszéd keletkezik:

„Tanár úr! Eresszen el hármunkat a Cs... juniálisra.

—, Nem lesz belőle semmi carissime! egy lépést sem mentek. Még te is carissime D. a Ciceroból holnap zikher tertiát kapsz.

„De igazgató úr! tessék elbocsájtani, hiszen holnap megfogunk jönni.“

—, No carissime ne kérjenek, nem lehet, menjenek haza, holnapra sok a tanulni való.

De kérjük szépen tekintetes igazgató tanár ur! méltóztassék elbocsátani, holnapra...

—. Carissime! elmehetnek.

Kit gyászolsz Gazsi? kérdi a váczi utczán egészen fekete ruhában robogó Bernát Gazsit-barátja.

„Hát pajtás a bugyillárisomat melyet az a szomoru fátum ért, hogy mióta az én zsebembe került, nem látott még bankót.“

Kassa tőszomszédságában van egy kedves fekvésü falu, Bárcza, melynek szélén ily felirat diszelgett még nem régen:

„Nem szabai pinipaczni“ — értsd: nem szabad itten pipázni.

Egy paraszt ember meg egy kellner egy alkalommal vettek sorsjegyeket, mindenik nagyban számitott a nyereményre, különösen János gazda éjjel-nappal azon tépelődött, hogy húzáskor mennyit fog nyerni.

A húzás napja elérkezett, s csakugyan nyert... a kellner. —

János gazda keserüségében fejét vakarva mondá: már látom az ur isten is olyan, mint a paraszt ember, hogy ha egy kis pénze van, hát marhába öli.

Mutatvány

egy Árvából lepottyant muzsafinak válogatott müveiből.

Megrepedt a debreczeni vörös torony öreg harangja, mit még II-ik Rákóczy ajándékozott Debreczennek, mint abban az időben a kálomisták Rómájának, az árvai poéta csakhamar kész lett következő epigrammal:

„Mázsa harang harminczkettős de toronyba veresbe...
Debreczen az város, megvagyon a kirepedt.“

Lantos költeményeiből pedig maradandó becsü ez:

Esik eső, süt a nap,
A csillagok ragyognak,
Dörög az ég felettem
Néma zaj van köröttem.“

Fürdői

Beust: Sehr angenehm (igen kellemes).
Lónyay: Und auch billig (és olcsó is).
Kuhn: Mir scheint's andersmahl soll'n wir auch so im Sommer giessen lassen, imsolcher Zeit komt besser, vor'gemahl am Winter. (Ugy gondolom, hogy máskor is igy nyáron zuhanyoztassuk magunkat, ilyenkor jobban esik az, mint a mult alkalommal . , . télen.)

képek.

Iczig: Mit tetszik nézni az állatkherti igazgatu ornak?
Hegyesi: Ezt a jóuszó kutyát nézem, gondoltam jó volna megszerezni az állatkhert számára.
Iczig: Nagyun gemein egy khotya az khirem áthossan nem valua az uda, hiszen tetszik látni, milyen piszkhus sárusch ferthöben oszik, elcsunyitaná azt a szép khertet — csak hagyjuk a gazdájának.

Pipacsok.

A német zugirodalom, (a Journalok, Saphir Styxek, Koboldok, Floh, Sátánok etc. etc.) tarlójáról.

I.

„Figyelmeztetjük az X[1] fürdő arrogans bérlőjét, hogy második nejéhez hübb legyen mint az elsőhöz. Okunk van, e figyelmeztetésre, mert csalhatatlan adataink vannak.“

Hogy a „Herr Redakteur“ aztán tovább ne fecsegjen az arrogans bérlő egy darab ötvenessel beragasztja a száját.

II.

„Y. kereskedő e hó 15-én tartja esküvőjét. Majd akkor alkalmilag elmondunk egy érzékeny történetet a gyapju utczából. Hőse Y. és egy szőke özvegy.

Y. kereskedő aztán, ha bolond vagy gyáva, futtat egy süveg czukorral és 5 font kávéval a Redaktőrhöz, és elmarad az érzékeny történet.

III.

„Ne merészeljen senki W. ruharaktárába menni mert ott meglopják s ráadás fejében rongyokat kap drága pénzért.“

W. ruhatárnok vitézgyerek, felkeresi az O. kávéházban a Redaktőrt, oda ül vele egy asztalhoz fekete kávézni és disputa közben leharapja a Redaktőr egyik fülét.

IV.

„A Varietes szinház virágai közül Z. tánczosnő egy ismerős bankár keblére hajlott. Fiókunkban van egy tiz strófás idyll, melyet közleni szándékozunk.“

A jámbor bankár persze kiüzzad a tiz strófás idyllért egy százast; Z. tánczosnő pedig a szinház elő csarnokában felképeli a a Redaktőrt és ezzel quittek.

Osztrák-magyarok szózata!

— A mamelukkok használatára. —

pengeti a Cimbalmos.

Osztráknak rendületlenül
Légy hive nagy magyar!
Lásd ez státus adóssággal
Egészen eltakar.
A nagy világon e kivül
Alig van oly jó hely:
Hol a népet megigázni
Nem csak lehet, de kell!

Ez a föld, melyen annyiszor
Dicső osztrák-vér folyt!
Ez, melyhez annyi hős nevet!
Egy Haynau csatolt!!

Itt küzdtek nyers ugorkáért
Paskevics hadai;
Itt döntek sirba a hazát
Görgey karjai.

Osztria! itten hordozák
Svarzgelb zászlóidat;
— Elhulltanak a hős fikák —
Nagy Sarló s Vácz alatt.
És annyi balszerencse közt —
Oly sok viszály után:
Osztrák-magyar kormány uralg
Osztrák-magyar hazán!

S cseh, lengyel, tót, szerb és oláh
Hozzád büszkén kiált:
Közösügyes alkotmányunk
Adhat nektek mintát!
Az nem lehet, hogy annyi sok
Kortes h'ába beszélt . . .
Hol annyi sok ökör s bival
Hullott el a voksért. —

Nem lehet, hogy Pulszky Guszti —
S Semmiczehi — talán
Hiába sorvadozzanak
Hivatalok után!
Még jőni kell, még jőni fog
Egy kis zsold, mely után
Buzgó zsolozsma zengedez
Tök Jankó ajakán.

És jőnni fog, majd tavaszszal —
A nagyszerü halál,
Hol a levert balpárt felett
Beust, Kuhn s Andrássy áll! . . .
S a sirt, melybe e párt sülyed,
Osztrák-magyar sereg
Veszi körül — és szemében
Öröm könyü rezeg.

Osztrákiát osztrák-magyar!
Mindig hiven megvédd . . .
S azon zászlót, mely Budáról
Oly szépen leng feléd!
A nagy világon e kivül
Nincsen több oly jó hely,
Hol a népeket zsarolni
Nem csak lehet — de kell!

Adomák.

Katechismust tanitott a lelkész több iskolai növendéknek, elmondván előttök a következő kérdéseket:

Kérdés: Mi vagy te?

Felelet: Keresztyén.

Kérdés: Ki alapitá a keresztyén vallást?

Felelet: A Jézus Krisztus.

Kérdés: Kik a nem keresztyének?

Felelet: A pogányok, zsidók, törökök.

Midőn igy többször elmondá, kérdi az egyik tanitványát:

Mi vagy te édes fiam?

„Pogány" felelé a fiu kevés gondolkozás után. —

Dehogy az vagy fiam. . . .

„Hát zsidó" — mondja a fiu.

Dehogy vagy az . . .

„Hát török" találgatja ismét a fiu.

Ej dehogy az vagy, szól türelmetlenül a lelkész gondolkozzál csak, mi vagy te?

„Hát Jézus Krisztus" — felelé nagy megelégedéssel a fiu.

Sz. faluba hazament hoszszas vándorlás után a szabólegény, ki, miután a falusi iparosok szokása ellenére még Pesten is volt, elbizakodva dicsekedett: hogy mennyire felülemelkedett ő tapasztalataival a többiek felett, mert ő annyira érti a mesterségét, miszerint még a palatinusnak is tudna varrni nadrágot. Saját mondása nyomán elnevezték aztán a falubeliek palatinus szabónak.

Egy alkalommal, midőn az iskolás gyermekek exámene volt, kérdi a pap egy fiutól: kik az ország nagyjai?

A palatinus, országbiró, tárnokmester sat. feleli a fiu.

Hát megtudnád e mondani fiam! hol lakik a palatinus! kérdi ismét a pap.

Igenis kérem alásan, Takács István bátyám uramékon felül, a harmadik házban.

Az oláh pópa neve napján vendégeit báránytokánynyal szerette volna megvendégelni, meghagyta tehát czigány mindenesének, hogy üljön fel a fakóra és akármikép, de szerezzen egy bárányt neve estvéjére.

El is ment a czigány a fakón s talált is egy völgyben legelésző bárányfalkát, s látván hogy közelében emberi lény nincs, a fakót az erdőszélen egy fatörzshöz kötötte, maga pedig lement a völgybe bárányt requirálni.

A more épen ölébe vett egy kövér gyapjast, midőn a lombok alatt heverésző juhászok észrevették, hogy farkas jár a nyáj közt. A czigány is neszét vette, hogy várják az erdőszélen a juhászok, sőt már a fakót is eloldták, más felé vette tehát a kereket, ha nem azért a bárányt magával vivé.

A pópa látván az ablakon, keresztül hogy megérkezett a czigány, s vendégeit nem akarván magukra hagyni, ki szól az ablakon: héh! hol a bahaha?

A czigány aztán igy adta elő a történt esetet:

A bahaha csak itt van fü tisztelendő uram! hanem a nyihaha oda van.

Aprócseprő hirek.

A természetvizsgálók aradi nagy gyülésére Bernát Gazsi is elszándékozik menni, most tehát a végett alkudozik a tiszai vasut-társasággal, hogy mennyiért szállitja el őt Kecskeméttől Szegedig Wertheim kasszában?

*

A „Rózsához" czimzett korcsmáros tudatja a zöldbe rándulni szerető magyar publikummal, hogy nála oly finom bor kapható 40 krajczárért itczénként, miből maga gróf Ráday is két akót vitetett Szegedre rabvallatónak.

*

Kecskemét városának érdemes főkapitányja, ki jelenleg a néhai boldogtalan Halassi Sándor helyét tölti be, azon folyamodványát, melyben Ludas Matyi ellen sajtópert kér, igy irta alá:

„Szücs Imre m. p. **Ügyvéd, Mérnök** és **H. Főkapitány."**

A vizsgáló biróság aztán azon kérdéssel küldé viszsza a kérvényt, hogy hát nyilatkozzék folyamodó az iránt: ha vajjon a Saját Maga Uri Becses Személyében kíván-e a Matyi ellen sajtópert kezdeni, vagy pedig in compani az **Ügyvéd, Mérnök** és **H. Fő-kapitány** urakkal?

*

Visontai Kovách László, hogy meghálálja Gyöngyös városának, a miért őtet diszpolgárává választotta, határozati javaslatot készül beadni, mihelyt az országgyülés öszveül, hogy szabad királyi várossá emeltessék... Vámos-Györk.

*

A „Pester Journal" megdicséri a magyar lapokat azon erélyes fellépésükért, melylyel a német zugirodalmat megtámadták s azt mondja, hogy annak a piszkos rabló-bandának maga is segit a körmére koppintani.

A „Pester Journál" nagy róka, ugy tesz mint az egyszeri tolvaj, a kit, midőn kergettek, még ő kiabálta legjobban: „fogjátok meg, csipjétek meg?"

*

Tökszem Jankó azon örvendetes hirrel lepi meg prenumeránsait e hó végén, hogy előfizetési felhivása, melyet egész juliusban közlött, s melynek egyetlen egy viczczét is a Ludas Matyiból lopta, a jövő augusztus hóban is megfog jelenni minden számban, és pedig egy egész teljes oldalon.

Discurszus.

Mihály: Ugyan mit szóll szomszéd annak a Bájsztnak arra a beszédjére, a miért oly nagyon megdicsérték mind a külföldi diplomaták?

Iczig: Háth Mihály bhácsi azt szhóllom a mith a Kriszthos mondott: jaj azoknakh a khik mindenekhnek khivánnak thetczeni.

Szabadkai életképek.

XXVI. kép.

Hivatalos irály mintaképe.

Azon alkalomból, hogy a városi föispánokat nem sokára kinevezik, és azon alkalomból is, hogy hivataloskodási képességemről (?) ujabb bizonyitványt állitsak ki: van szerencsém bizalommal fölhini mindazon reménybeli collégákat, kik a hivatalos fölterjesztések szerkesztésében kevesbbé jártasak, styláris útbaigazitás végett hozzám fordulni sziveskedjenek. — Ideiglenes tájékozásul szolgáljanak a következő sorok, melyek a „Rogina-bara“-féle kisajátitásra vonatkozó remonstratiom záradékát képezik:

„És e szerint készpénzben még fenn van 3155 frt 35 kr., a többi pedig a még eladandókul fenmaradtokból váratik behárulandónak*).

Lénárd Máté.
polgármester.

Aphorizmák.

I.

Az isteni jelszó: „szeresd barátodat,
Ugy a mint szereted ember! tenmagadat“
Talán e szeretet azt fogja okozni:
Oktatást nevelést fog teremni, hozni;
Nagy tetszésére lesz az egész hazának
Oh én is örülnék közös tanodának;
Mert mikor már a meny közös országunk lesz:
Isten külömbséget közöttünk ott nem tesz:
Azt tehát halandó! ne akadályozza: mert
azzal az istent nagy haragba hozza.

Necdum excommunicatus Jesuita.

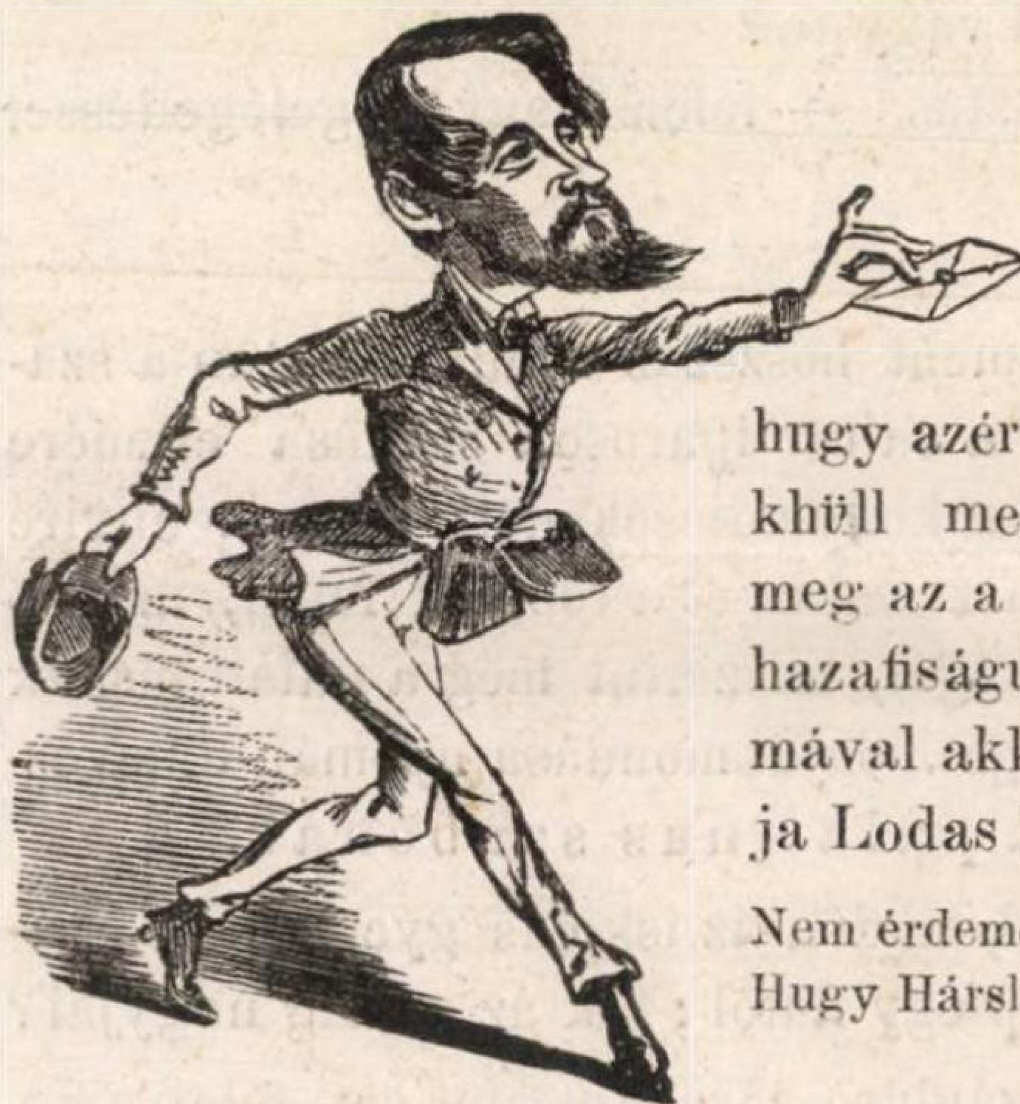
*) Ugy vagyunk értesülve, hogy a financok és az államvaspályai conduktorok szintén Lénárd Mátétól tanultak magyarul beszélni — de titokban. Szerk.

II.

Huszonötöt érdemel az, a ki engem megbuktatott,
Ugy bizony, de nem aranyat, hanem csak is somfabvtot.
Sohajjal nehezen szülé Bódi a themis-gyereket...
Zaj lett erre a jogászok közt, kik vesztének érdeket.
Oh pénzetlen pénzügyérünk! kedves drága Kerkapoli!
Nem vagy Rotschild, sem Dárius, hanem csak egy szegény Pali...
Ötször öt férfi munkáját egy „nincs“ szóval megsemmitéd,
Tudjuk, miért? mert a pénztárt a németnek kiüritéd,
Örökitéd nagy nevedet a magyar justitiában...
Soká nem fogsz gazdálkodni, meglásd e magyar hazában.
Boldizsárunk noha Horvát, még is derekabb emberünk,
Igen, mert ő már elhagyott, nem igazságminiszterünk.
Zöldelni most Bittó alatt fog majd hát a justitia...
Oh de csak ugy, hogy ha leszen kerékkenő pecunia.
Tőled Kerkápoli Pali jót biz isten már nem várunk...
Tehát reád szükségünk sincs, üres lévén a pénztárunk.
Szegény pénztárnak szüksége nincsen pénzügyminiszterre...
Államot bizni nem lehet egy pankrotizált emberre...
Gondold meg, és ne ülj többé bele a veres fotelbe.

Zebulon a máso lik.

Zsiga póstás.

Hársli Smilinek:

Jaj Smililében! ha maghuknál ulyan bajus dhulug edj prenumeránst fugni, hugy azért Hárslinak még extra khüll megdulguzni, beretválja meg az a gyüri burbély az egész hazafiságut az ü rusz szerszámával akkhur bizuny azt mundja Lodas Matyi:

Nem érdemes Szent Miklus várussa —
Hugy Hársli Smilinek levelét ulvassa.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly.**

Pest, 1871. Nyomatott a „Magyar Nyomda“ betüivel, (Lipót-utcza 11. sz. a.)